

David Duke: Mé probuzení (kap. 24. Židy vedená cizí invaze; 25. Židovská evoluční strategie a tvrzení o židovské nadřazenosti)

Posudek: Ondřej Klípa

V obou kapitolách Duke vychází z klasických protizidovských stereotypů kombinovaných s přístupem snažícím se o zdání moderní vědy bez předsudků. Často však obratně využívá některých z kontextu vytržených postulátů judaismu či jednostranně hodnocených historických událostí, které dodávají jeho tvrzením punc věrohodnosti. Tím je jeho práce zvláště nebezpečná. Důležitou figurou jeho textu je sugesce neustálého a na život a na smrt jdoucího boje mezi árijskou a židovskou rasou, ve kterém celý svět žije, jen si to svět nechce uvědomit, protože je manipulován židovskými médii a zákulisním židovskými politiky. To je typická psychologická metoda rasismu známá již z 19. století, stejně jako z doby Hitlera.

Z formálního hlediska je zde vědecký přístup naprosto nepřesvědčivý, vzhledem k tomu, že často používá nedůvěryhodné zdroje bez jejich kritického zhodnocení, nebo zdroje neuvádí vůbec. Soudy samotného Dukea jsou pak velmi emotivně zabarvené a mísí se v nich pokus o nezaujatou analýzu s jakýmsi politickým pamfletem.

Po obsahové stránce je zásadní chybou neustálé zobecňování jakéhokoliv případu, ve kterém hráli roli nějací Židé, na blíže nespecifikovanou množinu všech Židů na světě.

V kapitole Židy vedená cizí invaze Duke argumentuje, že liberalizace neevropského přistěhovalectví do USA v 60. letech, stejně jako multikulturní politické koncepty, jsou výsostným dílem Židů (ve státní správě, NNO...). Ti měli z takové situace profitovat díky své údajné soudržnosti. V nastalé změti kultur a ras se pak Židé snadno dostanou k moci a navzájem si pomohou v ní udržet. Zároveň tak potlačí svého největšího konkurenta – evropskou rasu, jež je může intelektuálně ohrozit, kterou rozpustí v přílivu neevropských imigrantů. Ameriku tak zneužijí pro své cíle. O společné blaho jim totiž nejde, protože skutečnou loajalitu cítí jen vůči Izraeli. Tam navíc praktikují zcela odlišnou politiku – etnicky čisté přistěhovalectví.

Duke zde ignoruje množství skutečných důvodů pro liberalizaci přistěhovalectví, především ekonomické, humanitární... Přehání roli osob židovského původu. Hlavně však zcela ignoruje naprosto nulovou identifikaci mnoha osob židovského původu s jakoukoliv formou židovství, natož pak s „židovskými zájmy“. Stejně tak ignoruje obrovskou názorovou roztržičnost uvnitř židovských komunit na vnitřní politiku USA, stejně jako na politiku v Izraeli a vztah USA k němu.

V další kapitole se Duke dopouští mnohem hrubších pochybení, když Židy představuje jako geneticky jednotnou skupinu s výraznými odlišnostmi od skupin sousedních. Jednak zde marginalizuje zásadní fakt, že Židé jako po tisíciletí především nábožensky vymezená skupina integrovali etnicky smíšené rodiny (pokud v nich byla matkou Židovka), stejně jako zcela etnicky odlišné konvertity. Dále pak viditelným fyzickým odlišnostem přikládá neúměrně velkou důležitost v genofondu, ačkoliv podle moderních poznatků v něm hrají tyto informace zcela nepatrný podíl (tak si mohou být geneticky mnohem bližší – krevní skupinou atd. – např. černoch s židem než dva židovští sousedé mezi sebou).

Hlavně však neustále míchá kulturní a biologické podmíněnosti, přičemž je zcela nevědecky chápe jako vzájemně jednoduše ovlivnitelné. Chvíli tak považuje např. judaismus (kultura) za příčinu údajně vyšší inteligence Židů (biologie). Jinde pak dědičnou genetickou výbavu (biologie) všech Židů (sic!) za příčinu údajné neochoty k manuálním pracím nebo touze po moci a mamonu. Jinými slovy, dlouholeté činnosti se zakoření do genů, a naopak v genetické informaci je obsažen způsob jednání, povahové a morální vlastnosti atd. Z pohledu moderní biologie i kulturní antropologie je to nehorázný nesmysl. Duke zde úplně ignoruje společensko-historické determinanty kultury, jako byly konkrétní zákazy vykonávání řemesel,

vlastnění půdy a vyloučení z veřejné správy evropských Židů ve středověku, tlačení Židů do finančnictví, které bylo křesťanům zapovězeno atd. Nemluvím přitom ani o obrovské kulturní různosti a odlišných životních strategiích množství židovských skupin v dnešním světě i v historii.